

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 4236/2023
12.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Татјане Ђурице и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Владица Јовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, ВП .../... ..., коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3052/2023 од 17.08.2023. године, у седници већа одржаној 12.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3052/2023 од 17.08.2023. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3052/2023 од 17.08.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2069/2022 од 10.05.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана је тужена да тужилци на име накнаде нематеријалне штете због задобијене повреде на раду при обављању службене дужности исплати: - за претрпљене физичке болове износ од 150.000,00 динара, док је одбијен као неоснован захтев за већи износ од досуђеног до траженог износа од 300.000,00 динара, - за претрпљени страх износ од 100.000,00 динара, док је одбијен као неоснован захтев за већи износ од досуђеног до траженог износа од 200.000,00 динара; - за претрпљене душевне болове због умањења животне активности износ од 100.000,00 динара, док је одбијен као неоснован захтев за већи износ од досуђеног до траженог износа од 300.000,00 динара, све са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужилци накнади трошкове парничног поступка у износу од 123.225,00 динара, од чега на износ од 96.425,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3052/2023 од 17.08.2023. године, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке и у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права и предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

Врховни суд је ревизију тужене размотрио применом члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11... 18/20 и 10/23 – други закон).

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или потребе новог тумачења права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Предмет тражене правне заштите о коме је одлучено побијаном правноснажном пресудом је накнада нематеријалне штете за претрпљене физичке болове, страх и душевне болове због умањења опште животне активности услед повреде коју је тужила задобила током обављања редовних радних дужности у оквиру послова свог радног места. О овом праву тужиле судови су одлучили уз примену материјалног права из члана 164. Закона о раду, и чланова 154. став 1. и чланова 173. и 174. Закона о облигационим односима. Врховни суд је оценио да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем које је изражено кроз одлуке Врховног суда и Врховног касационог суда, у којима је одлучивано о захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Нижестепене пресуде не одступају од досадашње праксе нити у погледу основа одговорности тужене као послодавца тужиле, нити у погледу досуђених износа накнаде тужили. Поред тога, уз ревизију нису приложене пресуде у којима је другачије одлучивано о истоветним или сличним ситуацијама, али и да има сличног идентитета не би се могло закључити да се ради о различитој судској пракси, будући да висина накнаде нематеријалне штете зависи од од утврђеног чињеничног стања и околности конкретног случаја.

Из наведеног разлога, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 25.07.2022. године. Вредност предмета спора је 800.000,00 динара, а побијаним делом правноснажне пресуде тужена је обавезана да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете исплати 350.000,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да ревизија тужене није дозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**